

باب پنجاه و چهارم در نهی از تأویل کلمات الهیّه

در کتاب مستطاب اقدس میفرمایند قوله تعالی:

"انّ الذی یأوّل ما نزل من سماء الوحی و یخرجه عن الظّاهر أنّه ممّن حرّف کلمة الله العلیا و کان من الأخسرین فی کتاب مبین." (بند ۱۰۵)

و در لوح میفرمایند قوله تعالی:

"کلمه الهیّه را تأویل مکنید و از ظاهر آن محجوب ممانید چه که احدی بر تأویل مطّلع نه الاّ الله و نفوسیکه از ظاهر کلمات غافلند و مدّعی عرفان معانی باطنیّه، قسم باسم اعظم که آن نفوس کاذب بوده و خواهند بود. طوبی از برای نفوسیکه ظاهر را عامل و باطن را آملند..."

و در لوح دیگر میفرمایند قوله تعالی:

"هذا ما نطق به لسان العظمة مقصود از تأویل اینکه از ظاهر خود را محروم ننمایند و از مقصود محتجب نمانند. مثلا اگر از سماء مشیّت فاعسلوا و جوهکم نازل شود تأویل ننمایند که مقصود از غسل، غسل وجه باطن است و باید بآب عرفان او را غسل داد و ظاهر نمود و امثال آن آیاتیکه در اوامر و نواهی الهی است مثل عبادات و دیات و جنایات و امثال آن مقصود عمل بظاهر آیات بوده و خواهد بود." (اقتدارات صفحه ۲۷۹)

و در لوح ق ک د^۱ نازل قوله تعالی:

"باید بکمال استقامت بر امرالله قیام نمائید و بآنچه نازل شده بر حسب ظاهر عامل شوید."

حضرت عبدالهء جلّ ثنائه میفرمایند قوله العزیز:

^۱ مقصود از ق قزوین و از ک و د کدخدا یعنی مرحوم آقا محمد علی کدخدای قزوینی است.

"از جمله وصایای حتمیه و نصایح صریحه اسم اعظم این است که ابواب تأویل را مسدود نمائید و بصریح کتاب یعنی بمعنی لغوی مصطلح قوم تمسک جوئید....."